

Fájdalmas Anya

A Szűzanya Fia életét kezdettől fogva kíséerte. Mi sem természetesebb, mint hogy a kereszt alatt is ott találjuk. Fájdalma háttérben, de az igent, amelyet az anyagnak kimondott, itt újra kimondja. A fájdalmas anya fájdalmán átszűrődik a feltámadás fénye, hogy minden fájdalmunk enyhülést találhasson a szenvedő Jézusnál, és az Ő fájdalmas édesanyjánál.

Simeon megjövendölte Mária szenvedését, a hét törzsűrást. A művészek ábrázolásain gyakori a szenvedő Anya ábrázolása, igen gyakran ölében a halott Fiával szerepel. Az Egyház megemlékezik Mária életének, a vértanúk királynéjának többi szenvedésére is.

Isten Anyjának szenvedéseit már a liturgikus ünnepek elrendelése előtt is tisztelték. 1233-ban hét firenzei alapító a szerviták rendjét alapította. Feladatul tűzték ki a fájdalmas Anya tiszteletének ápolását és terjesztését. 1304-ben XI. Benedek pápa jóváhagyta a rendet. 1888-ban XIII. Leó pápa a hét alapítót szentté avatta.

A Kölni Zsinat az ünneplést elrendelte ennek az ünnepnek a beiktatását, Húsvét utáni 3. vasárnapjára. XIII. Benedek pápa az ünnepet péntekre tette, a huszita képrombolás kiengesztelésére. 1814 után VII. Piusz pápa a napóleoni fogságból való szabadulása emlékére szeptember harmadik vasárnapjára tette. Most szeptember 15-én ünnepeljük.

A Szűzanya fájdalmának kultusza a szentírás alapján; Simeon szavait Lukács idézi evangéliumában: „a te lelkedet is tör járja

át, hogy kiderüljenek sok szív titkos gondolatai.” (Lk 2,35). Mária fájdalmának evangéliumi megnyilatkozásai: a szent család menekülni kényszerül Egyiptomba – „Heródes keresi a gyermeket, meg akarja ölni” (Mt 2,13); Mária nem találja a tizenkét éves Jézust – „Íme, atyád és én szomorúan kerestünk.” (Lk 2,48). Mária

ott áll a keresztfa alatt – „Jézus keresztje alatt ott állt anyja” (Jn 19,25). Mária további keserűségeiről – a keresztet hordozó Jézussal való találkozásáról; a keresztről való levételéről; továbbá halott Fiának ölében való megpihenéséről és a temetésen való részvételéről – az ősi hagyomány számol be.

Ikonográfiai hagyománya elsősorban a passió jeleneteiben ábrázolja a Fájdalmas Szűzanyát, igen gyakran ölében a halott Fiával szerepel vagy önállóan a szenvedés valamely jelképével (kezében töviskorona vagy kendő, mellyel könnyeit törli).

Költészetünk legrégibb és legszebb középkori emléke, az Ómagyar Mária-siralom már a XIII. században tanúskodik népünk Mária-tiszteletéről. A legismertebb magyar Fájdalmas Szűzanya-kegyhelyek: Eger, szervita templom; Fertőszentmiklós, Bezerédi-kápolna; Gyöngyös, Sarlós Boldogasszony-templom; Királyfalva, Kismarton, Sarlós Boldogasszony-templom; Nyitra, Nagyboldogasszony-templom; Pozsony, Szent Márton-dóm; Sasvár, Segesd, Sümeg.

EGYHÁZ A VILÁGBAN

XII. Piusz pápa

Ion Mihai Pacepa tábornok, a román titkosszolgálat egykori vezetője, aki 1978-ban dezertált és Amerikába emigrált, könyvet írt a KGB programjáról, melynek célja az volt, hogy XII. Piuszt „Hitler pápájaként” ismerje meg a világ és az utókor. Pacepa szerint „számos tényyszerű bizonyíték van arra, hogy Moszkvában született az ötlet, hogy XII. Piuszt Hitler pápájaként ábrázolják.” Ehhez – tette hozzá – ismerni kell a Kreml titkos történelemhamisító 'tudományát'. „A múlt átrajzolása úgy történt, mint amikor egy mozaikképet raknak össze sok száz, sőt sok ezer apró mozaikkockából. Itt mesterien összeillesztett tévinformációkból állt össze a kép, amelyről csak néhány beavatott tudta, milyen lesz. Valamennyire magam is részt vettem XII. Piusz múltjának átírásában, ám akkor még én sem tudtam, milyen lesz végül a róla kialakított kép.

A 84 esztendő egykori titkosügynök példaként Sztálin gátlástalan történelemhamisításaira utalt, majd hozzátette, hogy a hetvenes években a román titkosszolgálat vezetőjeként neki is ezzel a módszerrel sikerült elhíttetnie nyugati vezetőkkel és titkosügynökökkel, hogy a román diktátor, Nicolae Ceausescu nagyszerű, nyugatbarát vezető, miközben „valójában egy másodrangú Drakula volt”. Az akció olyan jól sikerült, hogy Jimmy Carter amerikai elnök „nagy nemzeti és nemzetközi vezetőnek” nevezte Ceausescut, II. Erzsébet angol királynő pedig 1978-ban hivatalos látogatáson fogadta Angliában. Pacepa nem sokkal később disszidált, majd felfedte a hazugságokat Carter, illetve a királynő előtt. Ceausescut saját népe végezte ki 1989-ben, a Nyugat azonban,

mint mondja, sokáig nem értette, hogyan hagyhatta magát ennyire félrevezetni.

A Securitate egykori vezetője elmondta, hogy hamarosan megjelenő könyvében cáfolhatatlan bizonyítékokkal dokumentálja, „hogyan tudta a KGB hatalmas múlthamisító gépezete hófehérről szurokfeketére változtatni a XII. Piuszról kialakított képet.” Hozzátette: az erősen kommunistaellenes pápa múltjának megváltoztatása 1945-ben kezdődött. A háború után Sztálin nekilátott utolsó ellensége, az ukrán katolikus egyház felszámolásának, s ezzel egyidejűleg kezdte náci kollaborátorként

feltüntetni a pápát. Ő állította 1945-ben a moszkvai rádióban, hogy XII. Piusz „Hitler pápája” volt.

A kampány azonban elhalt, mert XII. Piusz épp előző nap ítélte el „a náciizmus sátáni rémét” a Vatikáni Rádióban, és mert folyamatosan olyan személyiségek méltatták a háború alatt a vallási kisebbségek védelmében kifejtett tevékenységét, mint Rooseveltt és Einstein.

„A kortársaknál, akik átérték a történelmi eseményeket, és tudták, ki volt XII. Piusz, kudarcot vallott a Kreml próbálkozása, hogy Hitler pápájának állítsa be. Az 1960-as években újabb kísérletet tettek a következő nemzedékkel, amely nem élte át és nem ismerte az eseményeket. Ezúttal működött a dolog.

E második múlthamisító kampány egyik fő eleme Rolf Hochhuth 1968-as *A helytartó* című darabja volt, melyben náci szimpatizánsként tüntette fel XII. Piuszt. Pacepa új könyvében bemutatja, hogy a német szerző valamennyi darabjának egy-egy kommunistaellenes személy befekettítése a célja, és bizonyítékokkal szolgál arra vonatkozóan, hogy Hochhuth darabjában végig tetten érhető a KGB hatása.

Magyar Kurír

Ebben a rovatban Assisi Szent Ferenc lelkiségét ismerhetjük meg jobban. Egy ferences író segítségével járunk ezen a lelki úton.

13. rész KITELJESEDÉS

Ferencből és testvéreiből olyan erő sugárzik, hogy a testvérek és a nővérek száma rohamosan növekszik. Még olyanok is a ferences életformát akarják választani - legalábbis számukra lehetséges módon -, akiket feloldhatatlan kötelék fűz házastársukhoz, családjukhoz, hivatalukhoz vagy házukhoz. Idézzük csak fel, mi is történt Greccióban. Este van, a testvérek egyedül vannak, és közösen éneklük Isten dicséretét. A kisváros egész lakossága kivonul a falakon kívülre, felnőttek és gyermekek együtt válaszolnak a testvérek zsoltározására, ezt énekelve: „Áldott legyen az Isten, az Úr!” Belesodrónak tehát abba az életformába, amelyben Ferenc éli meg a hitét. A testvérek élete kiárad a testvériség szűk keretein túlra is, és más formákat keres. Sokan ténylegesen kötelező formaként is vállalni akarják ezt az életet. Létezik máris egy jogi keret ehhez az életformához, az ún. bűnbánók szabályzata. Ebből azonban éppen az a szellem hiányzik, amely a betűt élettel tölti meg. Ezért ír Ferenc számukra először egy rövid, majd egy hosszabb, átdolgozott levelet, amelyet a ferences világi közösség igazi szabályzatának kell tekintenünk.

Ez a Harmadik Rend történelmileg nézve valójában magától értetődő, sőt szükségszerű következménye a ferencesek magával ragadó életének. W. Dirks gondolatait idézhetnénk. Ezzel az alapítással Ferenc történelmi feladatot teljesít: „Nem állíthatjuk, hogy az első két rend a harmadi-

kért keletkezett: a testvéri közösségnek önmagában van az értelme, és a szerzetesi életforma hármasság fogadalmára Istenért és önmagáért van, és a történelem színe előtt is önálló életforma. A szerzetesi élet különleges ferences formája azonban éppen az újjáéledést hívja, ahogyan Benedek testvéri munkaközössége is saját kora hatalmasainak szólt. A Harmadik Rend értelme nem az volt, hogy a szegényeket jámborokká tegye, vagy megszerettesse velük a szegénységet. De éppilyen kevésbé akarta a gazdagokat „jámborokká” tenni vagy részévé tenni őket valamiféle imádkozó és világmegváltó rendszernek. A Harmadik Rend értelme az volt, hogy a

gazdagok krisztusi módon legyenek gazdagok. Az volt a feladata, hogy a pénzre korára keresztény módon tekintsen. Ebben segítségére volt az Első és a Második Rend szerzeteseinek és nővéreinek imádsága, testvéri közössége és hármasság fogadalmának áldozata. Ennek a Harmadik Rendnek kellett volna döntően befolyásolnia a történelmet századokon át - de sajnos jámbor egyesületté vált.” Ezek kemény, de mindenképpen megfontolandó szavak.

Amióta Ferenc előtt világossá vált, hogy annak kell életét szentelnie, aki meghalt minden emberért, egyre inkább távoli országokba törekszik. Ő is kockára akarja tenni életét az emberek üdvéért. Ezért indul el 1212-ben Szíriába, de hajótörése miatt a dalmát tengerpartra vetődik. Nem sokkal hazaérkezése után Marokkóba akar elmenni, de ez sem sikerül. Valószínűleg a régi zarándokúton Santiago de Composteláig jut csak el, ott megbetegszik, és vissza kell fordulnia.

Rozetter-Van Dijk-Matura: A.Sz. Ferenc

TESTVÉREINK A SZENTEK

STIGMATIZÁCIÓ

Ünnep: szeptember 17.

Assisi szent Ferenc halála előtt két évvel, 1224-ben Szent Kereszt Felmagasztalásának ünnepén, az Alverna hegyén megkapta az Úr Jézus szent sebhelyeit.

A kereszt mindennapi életünk tudatos, vagy éppen véletlenszerű tartozéka. Ott van a szobánk falán, íróasztalunkon, néha szemünkbe ötlük egy egy hegytetőn, templomtornyon, - nyakunkban hordjuk, vagy pedig éppen ima előtt magunkra rajzoljuk, keresztet vetünk.

Mindannyiunkat elér, megérint a kereszt árnyéka, viszont kevesen vannak, akik a kereszt látható nyomait is viselik, mégpedig úgy, hogy az üdvösségre válják.

Szent Ferenc atyánk évenként visszatérő évfordulóján megingathatatlanul ismételjük szent Bonaventura szavait: „*Ő valóban a legkeresztényebb férfi volt, aki élve az élő Krisztushoz, haldokolva a haldoklóhoz*

és halálban a halotthoz akart tökéletesen hasonló lenni, amely külső hasonlósággal valóban fel is ékesítettett” (Legenda Maior 14)

Mennyire fontos lenne, hogy e külső hasonlóság Szent Ferenc atyánk testén tudatosan is ráirányítsa figyelmünket egy lényeges üzenetre: a kereszt jele és annak nyoma az életünkben nem válhat üres jelképpé, hanem arra vár, hogy felfedezzük igazi életszerűségét, mélységét, és tartalmasságát.

Szent Ferenc élő képe annak, hogy az Úr Jézus mit vállalt értünk. Nekünk Krisztus követőknek: keresztényeknek, kisebb testvéreknek milyen irányba kell haladnunk. Aki eljutott Szent Ferenchez, annak Krisz-

tusra kell gondolnia. Krisztus arca néz ránk az övéből. Krisztus mozdulata válik láthatóvá az övéből - sebhelyei Krisztus sebei miatt sajognak-véreznek.

„*Lám aki vidám lélekkel járta az Úr parancsolatainak útját, az az erények minden fokát megjárva végül feljutott a csúcsra, és mint hajlítható érc a sokféle megpróbáltatás pörölycsapása alatt tökéletesen kiformálódva elérte az elérhető legnagyobb tökéletességet.*” (2 Cel 214)

Megkeresztelt emberként, szent Ferenc példájára, fogadalmaink révén mi is Krisztus szorosabb követésére vállalkozunk. Vi-

szont bevallottan, vagy nem, gyakran találjuk úgy, hogy nincsenek megmindehhez a megfelelő körülményeink. Sokan vannak körülöttünk, gyakorta beléjük botlunk, zavarnak. Szűk a szobánk, korlátozott az életterünk, nincs ahol imádkoznunk. Nem jutunk hozzá megfelelő könyvekhez, nem ismerjük eléggé az elmélkedés technikáit. S miközben egymás után soroljuk a kibúvókat és kifogásokat

pillanatról pillanatra szalasztjuk el a felkínálkozó lehetőségeket. Így életünk keresztje csak a felszínen jelöl meg, nem hoz üdvösséget, hanem kínzó eszköznek találjuk, amely csak akadályoz.

Viszont elfelejtkezünk arról, hogy naponkénti küszködésünkkel Isten nem a lehetetlen megvalósítására hív, hanem az tűzi ki, hogy a jelen élet körülményeit szenteljük meg. Észre kellene vennünk életünk üdvösséget hozó mindennapi keresztjét, amely megjelöl: a bosszankodást, a jelentkező betegséget, a jó-cselekedetre felkínálkozó alkalmat, a feladatok terhét. Nem kirívóan nagy dolgok, de mindennap jelen vannak, ezekből szövődik az életünk.

Hogyan váljunk szentté?

VII. rész

Az őszinteség kétségtelenül kockázatos dolog. Feltárulkozás, mely egyben sebezhetővé is tesz. De vajon mennyiben lehet őszinteségről beszélni akkor, amikor valaki szinte dicsekszik azzal, hogy valami törvénybe ütközőt követett el, s az egész társadalmat elítéli, mert nem olyan, mint ő, és ráadásul ebből a viselkedéséből a legcsekélyebb hátránya sem származik? Ahol a nyílt szókimondás által éppen hogy elbűjlik az önmagával való szembenézés és mindenfajta számonkérés elől?

Hogy ugyanakkor mennyire nem új ez a furcsa rejtőzködési technika, és hogy a „nagy író” még ebben sem alkotott eredetit, azt igazolja Hamvas Béla, aki már évtizedekkel ezelőtt leleplezte a modern kor emberének számalmas próbálkozását:

„Amit az ember a pszichológiában megtanult, hogy ne a komplexusba rejtőzzék el, hanem a nyíltságba. Ez az az odú, ahonnan az ember kiáshatatlan.”

Majd hozzát teszi, hogy az ilyen rejtőzködőknek az utolsó ítéletkor egy külön harsonát kell megfújni, hogy felébredjenek.

A modern kori Ádám nem a Paradicsomkert fája mögé rejtőzik az Úr elől, hanem saját maga tákolta ideológiájának áthatolhatatlan erdejébe bújjik. Nagy lendülettel elhatározza, hogy nem szégyenkezik többé, mert nincs is ki előtt szégyenkeznie. Lelkiismeretét, mint az utolsó szál ruhát leveti és eldobja magától, hogy végre szabadnak érezhesse magát. Ám ez a lelki nudizmus előidézte katarzis igencsak rövid életű, és nem adja meg a hön áhított szabadság érzését. Sőt, ellenkezőleg, rossz közérzetet okoz, magányossá és agresszívává tesz.

A „nagy író” is rosszul érzi magát a bőrében, magányos, és tele van agresszivitással. Hogy mégis benne rejlik a lehetőségbeli nagy író, nem a látszat szerinti, ha-

nem a valóságosan nagy író, azt éppen az a kijelentése mutatja, amikor bevallja, hogy nem boldog. Innen kellene elindulnia – befelé. Be kellene ismernie, hogy bűntudata elől nem sikerült megszöknie, s szembe kellene néznie azzal, hogy bűnt követett el. Ez volna az igazi őszinteség, mely valóban felszabadít. És ha ezt a folyamatot mint író jelenítené meg, azzal elkerülhetetlenül valami eredetét alkotna. S talán olyanfajta jutalomban is részesülne, melynek jelentőségéhez képest valamenyi eddigi díja eltörpül...

Érdemes megjegyezni, hogy az európai keresztény irodalom a himnuszok mellett vallomásokkal kezdődik, Szent Ágoston Vallomásaival. Ebben a műfajban ír sok száz évvel később a mélyen hívő II. Rákóczi Ferenc is, majd a vallomásirodalom e nemes hagyományát siklatja ki a felvilágosodás korában a beteg lelkű Rousseau, aki többé nem Istennek és a bűnök bocsánatát adó Anyaszentegyháznak gyónik, hanem az olvasóközönségnek, s nem a bűnbánat mélységeibe száll alá, hanem bűneinek részletezésében merül el.

Dosztojevszkij már a XIX. század második felében észrevette, hogy olyan társadalom van készülőben, ahol soha nem látott őszinteséggel beszélnek a bűnről, csak éppen bűn mivoltát tagadják. A félkegyelmű című regényében például egy társasági összejövetel alkalmával az egyik jelenlévőnek, Ferdiscsenkónak az az ötlete támad, hogy játsszanak olyan társasjátékot, amelyben mindenki őszintén feltárja azt, „amit a legrosszabbnak tart egész életén át elkövetett valamennyi rossz cselekedete közül, de az a fontos, hogy őszintén, teljesen őszintén mondja el, ne hazudjon!”. Íme, Dosztojevszkij előre ismerte a Kosuth rádió interjúalanyának lelkivilágát, mert ez az életérzés csírájában már az ő korában is jelen volt, csak még nem volt olyan széles körben elterjedt, népszerű és sikeres, mint manapság

NEM CSAK FIATALOKNAK

ELKÖTELEZŐDÉS

A tízéves érettségi találkozón volt osztályfőnökük sorra kérdezte volt diákjait, kivel mi történt az elmúlt tíz évben, ki milyen diplomát szerzett, hol és mit dolgozik, alapított-e családot, hány gyereke van, sikeresnek érzi-e magát. Az egyik fiú, az osztály egyik legjobb tanulója, válaszával általános derűtséget keltett, amikor előadta, hogy természetesen sikeres, mert mint eddig bármikor, most is eléri, amit akar, ugyanis olyasmit sohasem akar, amiről tudja, hogy elérhetetlen. Élni tud a lehetőségekkel, de tudja, hogy csak saját magára számíthat. A magánéletéről pedig nincs mit mondania, az ugyanis magánügy. Az osztálytársak azonban beszámoltak „magánügyeikről” is, volt, aki már második házasságában élt, voltak egy, két és háromgyerekesek is, jó néhányan még keresték az „igazit”.

A vélemények erősen megoszlottak. A magam részéről úgy vélem – mondta az egyik fiú –, ha ketten úgy gondolják, hogy együtt boldogok lehetnek, akkor teljesen mindegy, hogy minek nevezik kapcsolatukat, mindegy, hogy az együttélésnek milyen formáját választják, minden további csak kettejükre tartozik. A társadalmi-politikai élet is csak az egyénekkal számol, egyének csoportjaival, házaspárokkal, családokkal nem tud mit kezdeni. Te komolyan azt gondolod – szolt közbe az osztályfőnök –, hogy a társadalomnak nincs is szüksége tartós, elkötelezett párkapcsolatokra épülő családokra? Az egyik kétgyerekes anya megjegyezte: De Tanár Úr, ezt ő se gondolja komolyan, rövidesen benő a feje lágya, a húszéves találkozón már ő is boldog családapa, több gyermek apja lesz, a csa-

ládok összefogásának lelkes híve! Az pedig ma már fel sem tűnik, ha egyesek nyilvános helyen leplezetlenül szerelmeskednek, ma már nincsenek tabuk. Ezen aztán mindenki jót nevetett, a találkozó pedig az emlékek felidézésével vidáman folytatódott.

Korunk egyik jellemző vonása, hogy az egyéni szabadságot a végtelékig erősíteni, a társadalmi vonatkozásokat pedig csökkenteni igyekeznek. A párkapcsolatot is úgy kezelik, mint aminek a létrejöttét, vagy felbomlását csak az egyéni érzelmek és érdekek befolyásolják. Ahhoz azonban, hogy a párkapcsolatból család legyen, nem elég

két ember közös döntése, mert a családnak társadalmi dimenziója is van. A társadalom családokból épül fel, a családot viszont két ember alapítja. A házasság tehát nem csupán két ember belső magánügye, a társadalomnak szüksége van a családra, ugyanakkor felelős is azért, hogy a család mint intézmény

jól betölthesse hivatását, legyen a társadalmi humántőke megbízható forrása. Azok a fiatalok, akik nem szeretnék a hagyományos házasság „béklyóit” magukra venni, de együtt akarnak élni, ragaszkodnak ahhoz, hogy döntésük a sajátjuk legyen, senki ne szabjon nekik semmilyen feltételeket, ugyanakkor követelik, hogy a társadalom ezt a magándöntést tiszteletben tartsa. Döntésüket tehát nyilvánosságra hozzák, nyilvánossá téve ezzel a nem a nyilvánosságra tartozó intim kapcsolatukat. A nyilvánosság teljes kizárása, vagyis a párkapcsolat bármiféle legalizálásának mellőzése ugyanis azzal járna, hogy az emberpár minden ügye csak saját magukra tartozna, nem tarthatnának igényt sem anyagi, sem erkölcsi támogatásra.

BÍRÓ LÁSZLÓ püspök

„GYARAPODJATOK HITBEN ÉS TUDÁSBAN”

Balázs atya válaszol

Kérdés:

Ellentéte-e egymásnak a házasság és a szüzesség?

Balázs atya válasza:

Amikor az Úr Jézus a házastársak életre szóló szeretetszövetségének méltóságáról beszél, ugyanott azt is kijelenti, hogy vannak, akik a mennyek országáért lemondanak a házasságról. Tehát ő maga nyilatkoztatta ki, hogy Istennek bizonyos személyekre vonatkozólag az az akarata, hogy kizárólagosan hozzá kötődjenek, mert számukra ebben az életformában valósul meg a mennyek országa. Jézus Krisztus életével példát is adott erre: teljesen vállalta az emberi létet, azonban nem nősült meg, hanem szüzességben élt, mert földi életét teljesen az Atyához fűződő kapcsolata határozta meg.

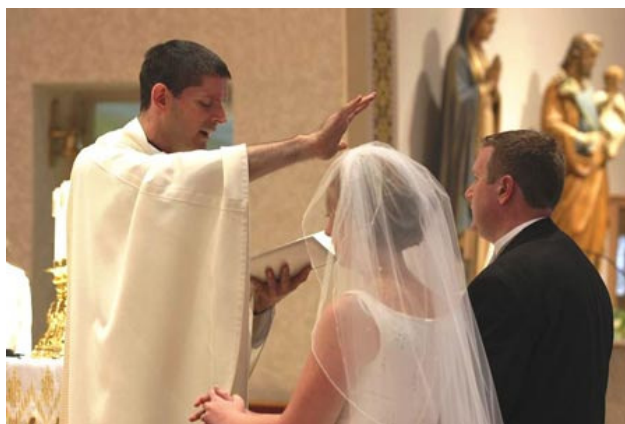
Ha tehát hisszük, hogy Isten a szeretet, a mennyek országáért vállalt cölibátust elsősorban nem mint lemondást kell értelmeznünk, hanem mint az igazi kiteljesedés útját és az Istennel való személyes egyesülés egyetlen lehetőségét azoknak, akik erre kaptak meghívást.

A cölibátussal kapcsolatban tehát ne azt keressük, hogy szerintünk mi a könnyebb azoknak a katolikus férfiaknak, akik papságra készülnek, hanem hogy mi Krisztus akarata rájuk vonatkozóan, ahogy azt az Egyház kezdettől fogva felfogta és megértette. És imádkozzunk papjainkért, hogy vállalt életformájukban hűségesen kitartsanak.

Nem állítanám szembe a szentségi házasságot és az Istennek szentelt életet, mert Krisztusnak ugyanaz a kijelentése vonatkozik mindkettőre: „Aki fel tudja fogni,

fogja fel!” Vagyis egyik sem megy pusztán emberi erőből, hanem csak Isten kegyelméből.

Házasság és szüzesség nem egymás ellentétei, hanem egymást kölcsönösen feltételező fogalmak. A szentségi házasságra való készület nélkülözhetetlen eleme a szűzi önmegtartóztatás, sőt minden Istenbe merült férfi és nő házasságának legmélyén is ott rejtőzik a szüzesség örökkévalósága. A szűzi életforma pedig termékenységre hivatott: nem hiányozhat belőle az életadás és az életről való gondoskodás, különben meddő és gyümölcstelen marad. Igenis van lelki fogantatás és szülés, mely ugyan nem fizikai, de valóságos. Szent Pál írja: „A szülés fájdalmait szenvedem értetek.”

A cölibátust és szüzességet vállalók életformája a Krisztussal való eljegyzettség alapul, s az eljövendő életről tesz tanúságot, „ahol nem nősülnek és férjhez sem mennek”, férfi és nő szentségi házassága pedig Krisztus és az Egyház szeretetkap-

csolatának képét hordozza. Mindkét életforma a kizárólagos szeretet megnyilvánulása, s mind a kettő a szentség hiteles útja, de csak annyiban, amennyiben Istennek történő odaadásban a szeretet teljességére törekszünk.

És még valami: amikor azt tapasztaljuk, hogy a papi cölibátus és a szüzesség létjogosultságát kérdőjelezzük meg, tudnunk kell, hogy ezzel burkoltan a szentségi házasságot, a házastársi hűséget is támadják. Mint ahogy az is tapasztalati tény, hogy ahol a szentségi házasság és a keresztény családi élet virágzik, ott nem hiányoznak a papi, szerzetesi hivatások sem. Hiszen a papok, szerzetesek nem az égből pottyannak, hanem maguk is családban, a legtöbb esetben hívő, szereteteli családi légkörben nevelkedve hallják meg az Úr hívó szavát.

Ünnepek és emlék- napok

Szeptember

- 13. Aranyszájú Szent János
- 14. Szent Kereszt felmagasztalása
- 15. **Fájdalmas Szűzanya**
- 17. Szent Ferenc stigmatizációja
- 18. Copertinói Szent József
- 20. Koreai vértanúk
- 24. Szent Gellért püspök
- 27. Szent Mónika
- 29. Szent Főangyalok

Október

- 1. Lisieux-i Szent Teréz
- 7. Szent Órzóangyalok
- 4. **ASSISI SZENT FERENC**
- 6. Szent Brúnó rendalapító
- 8. Magyarok Nagyasszonya

Szent Órzóangyalok

Hirdetés

**Már kapható az új, 2013-es
Sümei Ferencs Kalendárium
450 Ft-os áron.**

Szentmise intenciókat (miseszándékokat)
lehet íratni a sekrestyében.

**Kegytemplomunk búcsúja 2012.
szeptember 15-én, szombaton,
és 16-án, vasárnap lesz a szo-
kott rend szerint.**

**Az ünnepélyes vasárnapi 10
órás nagymisét dr. Márfi Gyula
veszprémi érsek úr celebrálja.**

**Sarlós Boldogasszony Ferencs Kegytemplom,
Süme, Szent István tér 7.**

Telefon: 87/352-983

E-mail: sumeikegy@gmail.com

Web: www.sumeg.ferencsek.hu

A kiadásért felel: P. Barsi Balázs OFM

Szerkesztette: P. Hesz Dénes ofm